

РОЛЬ ТА ФУНКЦІЇ ВИЩОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ У ФОРМУВАННІ ЕСТЕТИЧНОГО СТАВЛЕННЯ СТУДЕНТІВ ДО ПРАЦІ

Анотація

У статті на основі узагальнення теоретичних і прикладних досліджень вітчизняних і зарубіжних учених висвітлюються питання ролі та функції вищої педагогічної освіти у формуванні естетичного ставлення студентів до праці. З'ясовано сутність виховної системи вищого педагогічного навчального закладу й виокремлено її провідні функції у формуванні естетичного ставлення студентів до праці. Проаналізовано лексико-семантичний зміст понять «освіта» й «функція» та розглянуто людинотворчу, технологічну, гуманістичну, мотиваційно-ціннісну, пізнавально-оцінну та нормативно-праксеологічну функції. Розкрито процес засвоєння студентами естетичних цінностей праці й формування на їх основі конкретних переконань та поглядів.

Ключові слова: освіта, функції: людинотворча, технологічна, гуманістична.

Постановка проблеми у загальному вигляді. У Національній доктрині розвитку освіти зазначено, що «в Україні повинні забезпечуватися прискорений, випереджальний інноваційний розвиток освіти, а також створення умов для розвитку, самоствердження й самореалізації особистості протягом життя» [6, с. 120–121]. Згідно з цим положенням нині освіта України відходить від тотальної уніфікації навчально-виховного й управлінського процесів, реформується на засадах демократизму, національної спрямованості, інтегративності, диференціації, індивідуалізації, гуманізації, гуманітаризації та технологізації. Триває інтенсивне переосмислення цінностей, долаються консерватизм і стереотипи педагогічного мислення [7]. Особливого значення в цьому процесі набуває практично доцільна організація академічної, навчально-виробничої, наукової, громадської та дозвільної праці студентів ВНЗ, результативність якої зумовлює динаміку формування особистісних якостей та професійної компетентності майбутніх фахівців.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблему ролі та функції педагогічної освіти розглядали: вітчизняний філософ А. Федь, який зазначав «можна беззастережно стверджувати, що в сьогоденній Україні немає такої політичної сили чи громадського діяча, котрі з певною долею відстороненості не констатували б: освіта, як і суспільство в цілому, знаходиться в кризовому стані». Учений наголошує, що «в ринкових умовах став домінуючим матеріально-грошовий мотив та сумнівні стимули накопичення, водночас знецінюються традиції культури, дискредитуються ідеологічні засади [8, с. 8]. В. Демчук, яка розглядала виховну систему вищого навчального закладу, як сукупність підсистем (навчально-методичної, науково-методичної, управлінської, кадрової, матеріально-технічної) та закономірно побудованих, динамічно взаємопов'язаних компонентів (мети, завдань, змісту, методів, засобів, форм, факторів, результатів), яка породжує цілісну особистість. Отже, постає проблема відродження культуротворчого потенціалу вищої освіти.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми: Соціальний статус сучасного педагога охоплює широке коло проблем естетичного виховання школярів та учнівської молоді. Для оволодіння цією професійною функцією визначальну роль має відіграти вища педагогічна освіта, в умовах якої формують естетичний світ майбутнього педагога.

Формулювання цілей статті. Метою статті є дослідження ролі та функції вищої педагогічної освіти у формуванні естетичного ставлення студентів до праці.

Виклад основного матеріалу дослідження. Краса людини та її основних параметрів розвитку має стати першочерговою для вчителя. На це спонукає сьогодні педагогіка, спрямована на розвиток особистості, формування людського в людині, її здатності сприймати і оцінювати власні дії, вчинки, поведінку з урахуванням естетичних вимог. Для забезпечення педагогічної діяльності, спрямованої на розвиток естетичних якостей учнів, учитель покликаний добре усвідомлювати те, що характеризує естетику людини. Тому з перших днів навчання у ВНЗ студенти мають засвоїти, що в майбутньому вони мають працювати не лише за законами доцільності, а й краси. Рушійним мотивом їхньої професійної діяльності має бути отримання естетичної насолоди від спілкування з дітьми, розкриття прекрасного в природі, житті, науці, мистецтві й праці. Саме краса має стати мірою речей і в професійній підготовці, і в реальній трудовій діяльності майбутнього педагога.

Як цілком слушно зазначає А. Федь, «діяльність педагога пов'язана з творчим komponуванням – він покликаний установити гармонію суб'єктно-об'єктних відносин» [8, с. 19]. Підвалиною цього слугує цілеспрямоване налагодження довершених взаємин суб'єктів навчально-професійної взаємодії у вищій школі на засадах етики та естетики спілкування, творчої співпраці й підтримки.

При ретельному аналізі процесу естетичної взаємодії учасників педагогічного процесу у вищій школі спливає проблема обопільного генерування естетичного на рівні виконання професійних функцій трудової діяльності викладача й на рівні виконання студентами навчально-виховних завдань. Тобто йдеться про педагогічну естетику в контексті позитивного ставлення до викладацької діяльності, навчальної, науково-дослідницької, навчально-виробничої (педагогічна практика студентів) і дозвільної видів діяльності. Шлях до розв'язання цієї проблеми прокладається через виховну систему ВНЗ, провідною ланкою якої постає внутрішньо і зовнішньо красива особистість викладача, кінцевим продуктом педагогічної праці якого, як зазначав видатний російський письменник і філософ М. Чернишевський, є «не предмет, сторонній людині, а сама людина», що цією працею «задовольняються потреби» [10, с. 549.]. На думку мислителя, виховання красою вможливує формування трьох якостей особистості – «широкі знання, звичка мислити й шляхетність почуттів – необхідні для того, щоб людина була освіченою у повному розумінні слова» [10, с. 90.]. Він висував вимогу: переконання, а не примус – єдиний спосіб збудити інтерес до навчання, а отже, і виховати естетично.

Таким чином, провідна освітня роль вищої педагогічної школи полягає в необмежених можливостях формування естетичного ставлення до праці студентів способами ефективних педагогічних впливів, на лінії яких зосереджуються ідеали краси й доцільності, привабливості й грації, гармонії й досконалості зовнішніх і внутрішніх чинників трудових дій, що піднімаються до рівня творчості, котра досягає вершин прекрасного. На теоретичному рівні ці впливи, на наш погляд, мають бути функціонально класифіковані, а на практичному – методично регламентовані. З огляду на це, проаналізуємо лексико-семантичний зміст понять «освіта» й «функція».

У «Великому тлумачному словнику сучасної української мови» слово «освіта» потрактовано як рівень знань, здобутих у навчанні, процес їх засвоєння, система навчально-виховних заходів закладів та установ, через які вони здійснюються, а також письменність, грамотність [9, с. 681].

За словником В. Даля російське слово «образование» має семантичне значення надання чому-небудь образу [2, с. 613].

Якщо зіставити етимологію українського й російського слів «освіта» й «образование», то можна помітити, що вони мають певну відмінність. Очевидно, що в російському варіанті відтворюється прагматична сутність «образования» у значенні творити людину, а в українському – ідеалістична, що криється в корені «світ», зміст якого можна трактувати як «просвітлення», «освітлення», «висвітлення», а можливо й «освята», тобто створення ідеального особистісного універсуму людини.

В іншомовних трактуваннях освіта, наприклад, в англійській мові «education» позначає процес навчання й виховання або науку викладання (педагогіку); у французькій «enseignement» – знання й використання світового досвіду; в іспанській – моральне навчання й виховання.

У сучасному розумінні освіта інтерпретується як суспільно організований і нормований процес постійної передачі попередніми поколіннями наступним соціально значущого досвіду, що в онтогенетичному плані є процесом становлення особистості. У цьому процесі забезпечується засвоєння суспільного досвіду, виховання типологічних якостей а також фізичний і розумовий розвиток особистості [5, с. 8].

В «Енциклопедії освіти» зазначено: «Освіта – це процес і результат засвоєння особистістю певної системи наук, знань, практичних умінь і навичок і пов'язаного з ними того чи іншого рівня розвитку її розумово-пізнавальної і творчої діяльності, а також морально-естетичної культури, які в своїй сукупності визначають соціальне обличчя та індивідуальну своєрідність цієї особистості» [3, с. 614].

Отже, поняття «освіта» – це насамперед формування в окремому індивіді особистості й людини як соціальної істоти, що полягає в складному процесі та результаті засвоєння людьми (окремо чи колективно) знань і духовних багатств людства, надбань суспільно-історичного пізнання, відображеного в науці про природу, суспільство, техніку, мистецтво, а також оволодіння трудовими навичками та вміннями.

Освіта виконує три важливі функції:

1) людинотворчу – забезпечення певного рівня знань, грамотності; стану емоційно-вольової сфери, поведінкових орієнтацій, готовності до виконання різних соціальних ролей, видів діяльності тощо;

2) технологічну – забезпечення «бази життя»; формування навичок і вмінь трудової, громадської, господарчої, професійної діяльності; розвиток комунікативності в різних видах діяльності тощо;

3) гуманістичну – виховання людей у дусі миру високої моральності, культури, розуміння пріоритетів загальнолюдських цінностей (життя, праці, самої людини, природи тощо) [3, с. 615].

Слово «функція» в перекладі з латинської мови (functio) означає звершення, виконання, тобто обов'язок, коло діяльності, призначення [3, с. 585]. Із філософських позицій поняття функції пов'язується насамперед з описом діяльності або зв'язку різних категорій. У системно-логічному аспекті функція означає діяльність, роль об'єкта в рамках деякої системи, робота, що виконується органом, організмом. У соціологічному контексті термін «функція» тлумачиться в потрібному значенні: 1) роль, яку виконує той чи інший елемент соціальної системи в її організації як цілого, у здійсненні інтересів соціальних груп і класів; 2) залежність між різноманітними соціальними процесами, що виражається у функціональній залежності змінних; 3) соціальна дія, що стала стандартизованою, регулюється певними нормами й контролюється соціальними інститутами. Як зазначає С. Ігнатенко, це поняття використовується щодо певних об'єктів, явищ, процесів, на які розраховує суспільна практика і від яких очікує певних дій, способів виявлення, кінцевих результатів. У зв'язку з цим у науковій літературі йдеться про функції суспільного, предметного, природного, художнього середовища; людського організму в забезпеченні фізіологічних, психічних, духовних процесів; суспільної діяльності, пов'язаної зі спілкуванням, пізнанням, навчанням, працею й творчістю людини [4, с. 32–45].

У контексті нашого дослідження важливо з'ясувати сутність виховної системи вищого педагогічного навчального закладу й виокремити її провідні функції у формуванні естетичного ставлення студентів до праці.

У дослідженні В. Демчук виховна система вищого навчального закладу розглядається як сукупність підсистем (навчально-методичної, науково-методичної, управлінської, кадрової, матеріально-технічної) та закономірно побудованих, динамічно

взаємопов'язаних компонентів (мети, завдань, змісту, методів, засобів, форм, факторів, результатів), яка породжує цілісну особистість. На думку дослідниці, загальна мета виховного процесу у ВНЗ, основні вимоги до його змісту, методики, організації визначають такі методологічні принципи національної спрямованості виховання як культуровідповідність, гуманізація, суб'єкт-суб'єктна взаємодія, цілісність, акмеологія, особистісна орієнтація, життєва смислотворча самодіяльність, полікультурність, технологізація, соціальна відповідність, превентивність. Ядром змісту виховання студентської молоді в сучасних умовах є її фахове самоствердження, науково-обґрунтована система загальнокультурних і національних цінностей та відповідна сукупність соціально значущих якостей особистості, що характеризують її ставлення до суспільства й держави, інших людей, самої себе, праці, природи, культури.

Як бачимо, основне змістове наповнення виховання у ВНЗ складає аксіологічний та особистісний чинники. У цій системі особливе місце посідає естетичний компонент, безпосередньо пов'язаний із макросередовищними (трудова, наукова, технічна й мистецька атмосфери, матеріальні, морально-етичні й духовні умови та засоби інформації у ВНЗ), особистісними (міжособистісні взаємини викладачів і студентів, виховний вплив) мікросередовищними (естетика приміщень, колектив академгрупи, факультету, університету) факторами. Проте людина є основним її структурним елементом, оскільки виступає предметом і водночас метою й засобом естетичного розвитку.

На переконання А. Федя, система естетичного виховання у вищому навчальному закладі рухлива, бо дійсно припускає гнучкі взаємозв'язки між внутрішніми властивостями особистості й зовнішнім їхнім проявом у конкретній формі праці: на лекції, у науковому гуртку, під час екскурсії тощо. Різні види праці складають свою міні-систему виховання, у якій кожен засіб постійно ніби націлений на прекрасне в процесі розв'язання комплексного завдання – удосконалення універсального предмета виховання – людини. Зважаючи на це, у контексті формування в студентів педагогічних спеціальностей університетів естетичного ставлення до праці конкретизація сукупності виховних завдань ВНЗ зумовлюється соціальною потребою транслювати майбутнім педагогам естетичні трудові цінності людства й нації, необхідністю демонструвати зразки естетики праці вчителя, збуджувати потяг до пізнання творчої педагогічної праці за законами краси, розвивати в навчально-трудої діяльності особистісні та професійні якості за моделлю, контури якої окреслюються естетичним ідеалом педагога ХХІ століття, залучати до творчої діяльності як вищої форми природного прагнення до краси, гармонії й досконалості.

Отже, змістове та цільове наповнення виховної системи ВНЗ є підставою для виокремлення мотиваційно-ціннісної, пізнавально-оцінної та нормативно-праксеологічної функцій вищої освіти у формуванні естетичного ставлення майбутніх педагогів до праці. Обґрунтованість такої функціональної диференціації пояснюється ідеєю Ж. Делора щодо інтеграції ціннісних (навчатися, щоб жити разом, жити з іншими), пізнавальних (навчатися, щоб знати) та діяльнісних (навчатися, щоб діяти) засад освіти. Правомірність виокремлення цих функцій також підтверджується позицією О. Вознюк та О. Дубасенюк стосовно диференціації аксіологічної, гносеологічної та праксеологічної соціальних форм освоєння світу, котрі в педагогічному контексті досить чітко простежуються в організації передачі соціального досвіду:

- емоційно-ціннісного ставлення до світу, своєї діяльності й праці;
- отримання знань про природу, людину, працю, техніку, мистецтво тощо;
- набуття умінь і навичок творчої професійної діяльності.

Доцільність виокремлення мотиваційно-ціннісної функції вищої педагогічної освіти у формуванні естетичного ставлення студентів до праці можна пояснити тезою із посібника В. Крижка «Антологія аксіологічної парадигми управління освітою»: «Людина, яка вступає в третє тисячоріччя, повинна реалізувати себе як активну і діяльну істоту. Тому значною цінністю для неї має стати праця як творче явище. Причому творчість у

цьому випадку розуміється широко: і як народження творів мистецтва, і як здійснення наукових відкриттів, і як створення предметів і речей, які полегшують життя людей. Моральна сутність праці полягає не тільки в «людяності» її результату, але й у тім, що, будучи універсальним способом самовираження, праця сприяє самоствердженню людини і, тим самим, стає джерелом задоволення й радості». На переконання філософа, «навчання» цінностям, у тому числі й трудовим, стратегічно спрямоване на пробудження особистості, самоцінності й незамінності.

У монографії Л. Белової зазначено, що «студентство сьогодні перебуває в епіцентрі перехрещення багатьох культур, а окрема молода людина формується й виступає носієм декількох культур – етнічної (наприклад, української або національної меншини), світової, міської чи сільської, елітарної чи масової, статево-вікової, соціальної, політичної, правової тощо. Тому виховання у ВНЗ має бути пов'язане з традиціями, менталітетом, нагальними та майбутніми потребами українського соціуму». Адже в історичній етноретроспективі естетичне ставлення до праці споконвіку було найвиразнішою рисою української ментальності, про що свідчить народна мудрість, пронизана людиноствірною функцією праці, її необхідності й самоцінності для формування особистості: «Сталь гартується в огні, а людина – в труді»; «У праці – краса людини»; «Землю прикрашає сонце, а людину – праця».

З огляду на це, процес засвоєння студентами естетичних цінностей праці й формування на їх основі конкретних переконань та поглядів обґрунтовується теоретичною позицією Г. Дьяур про механізм аксіології, згідно з якою в основі виховання особливого значення набуває процес перетворення конкретного навчального матеріалу в особистісні цінності, які зумовлюють ефективність засвоєння студентами естетичних трудових традицій свого народу, його етнопедагогічної естетико-трудої спадщини.

У філософській, соціологічній та психолого-педагогічних аксіологічних теоріях розрізняють поняття «цінність», «потреба», «мета», «норма», «смысл», «ціннісна орієнтація». Кожне з них набуває певного змістового забарвлення в контексті людських інтенцій щодо розрізнення гарного й поганого, істинного й хибного, красивого й потворного, справедливого й несправедливого, допустимого й забороненого, суттєвого й несуттєвого тощо. Безперечно, це пов'язано з конструктивною діяльністю людини, яка, на думку Г. Шевченко, є абсолютною цінністю, тобто ідеальною, сердечною й естетично вихованою особистістю з високим рівнем духовної культури та естетичних переконань, художніх смаків, ідеалів і прагненням творити красу.

За О. Бондаревською, професійно-педагогічні цінності – це «інтеріоризовані» учителем зразки педагогічної культури – явища, теорії, ідеї, що схвалюються суспільством, передаються через покоління, закарбовуються в культурному вигляді людини..., у системах, технологіях, у способах педагогічної діяльності й поведінки. Є. Шиянов та І. Котова розрізняють дві групи цінностей – самодостатні цінності-цілі, які пов'язані з розвитком особистості учня, учителя, педагогічного й учнівського колективів та інструментальні цінності-засоби щодо визнання результатів педагогічної праці, професійного зростання тощо. Синкретичну систему цінностей у структурі професійно-педагогічної діяльності В. Гринькова подає сукупністю цінностей-цілей, що визначають концепцію особистості вчителя, його «Я» і цінностей-засобів як концепції спілкування, техніки й технології, моніторингу, інтуїції, інноватики, імпрровізації; цінностей-узаємин, що розкривають особливості взаємодії учасників педагогічного процесу; цінностей-якостей як різноманіття їх позиційних і поведінкових властивостей; цінностей-знань, що визначають професійну компетентність педагога. Усі вони безпосередньо пов'язані з типовими способами ставлення до праці, які можна диференціювати на:

- егоцентричний – прагнення лише до власної зручності й особистої вигоди праці;
- людиноцентричний – ідентифікація себе з особистісними й колективними потребами праці;

– гуманістичний – проектування себе на самоцінність іншої людини в праці.

На переконання Н. Гузій, специфічному змісту педагогічної праці притаманна також особливість рівнозначності двох типів ціннісно-змістових утворень педагога – «змісту для себе» і «змісту для інших», що полягає в прагненні до творчої самореалізації, самовдосконалення як утілення в педагогічній діяльності власних намірів і способу життя, а також – в отриманні задоволення від роботи з дітьми, від досягнутих результатів навчання, виховання, розвитку дитини, у сформованості інтересу до її внутрішнього світу, розкриття індивідуальних творчих можливостей. Істотною рисою й результатом процесу особистісного прийняття педагогічних цінностей, пошуку, усвідомлення, переживання, здійснення змісту педагогічної діяльності виступає цілісний розвиток аксіологічної сфери педагога-професіонала і, як наслідок, його професіоналізму.

Отже, цінність педагогічної праці відображає відношення вчиненої навчальної чи виховної дії до очікуваного результату. На нашу думку, цінністю можна назвати й естетичний спосіб упорядкування педагогічних дій, що відображає характер професійної зацікавленості результативністю праці. Відповідно до цього термінальні, або цільові цінності, узагальнено виражають найважливіші естетичні ідеали педагогічної праці. В інструментальних цінностях відбито схвалювані в конкретному педагогічному колективі засоби досягнення мети довершеності трудової діяльності. З одного боку, це морально-естетичні норми поведінки педагога, а з іншого – його професійні якості, інтегровані здібностями до педагогічного мистецтва за законами краси. Однак, поділ цих цінностей на інструментальні та термінальні має умовний характер, оскільки в різних взаємозв'язках те саме явище може виступати і як засіб, і як мета. Та попри все, функціональний обов'язок вищої педагогічної освіти – щонайефективніше формувати їх у студентів.

Висновки з даного дослідження. Зважаючи на те, що вища педагогічна освіта постає соціальним інститутом та продуктом суспільної практики, є підстава вважати, що мета її функціонування – цілеспрямована й певною мірою стандартизована, нормативно регульована та інституційно контрольована дія для розв'язання завдань професійної підготовки майбутніх педагогів, зокрема створення належних умов для їхнього навчання, виховання й розвитку та забезпечення навчально-виховного процесу необхідними комунікаційними, дидактико-методичними, інструментально-трудовими, інформаційно-технічними, науково-та художньо-творчими засобами.

Перспективи подальших розвідок. У вирішенні зазначених питань доцільно з'ясувати, якими саме функціями регламентується роль вищої педагогічної освіти у формуванні естетичного ставлення студентів до праці.

Література

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К. ; Ірпінь : Перун, 2002. – 1440 с.
2. Даль В. Толковый словарь живого великорусского языка : в 4-х т. / В. Даль. – М. : Русский язык, 1978. – Т. 2. – 779 с.
3. Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України ; головний ред. В. Г. Кремін. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с.
4. Ігнатенко С. А. Виховання громадянськості студентської молоді : [методичний посібник] / С. А. Ігнатенко. – Херсон : Айлант, 2008. – 103 с.
5. Науково-методичні основи змісту сучасної освіти (курс лекцій) : [науково-методичний посібник] / [автори-упорядники : Л. Ф. Пашко, М. І. Степаненко, О. П. Коваленко, В. В. Чирка]. – Полтава : ПОППО, 2006. – 124 с.
6. Національна доктрина розвитку освіти // Збірник державних документів, що регламентують роботу закладів освіти України / [упор. С. Г. Мельничук]. □– Кіровоград : КДПУ, 2004. –□ С. 120–133.

7. Олійник В. Система педагогічної освіти та педагогічні інновації [Електронний ресурс] / В. Олійник, Я. Болюбаш, Л. Даниленко, В. Довбищенко, І. Єрмаков. – Режим доступу : www.irf.ua/files/ukr/programs_edu_ep_334_ua_sttp.doc.
8. Федь А. М. Естетичний світ педагога : [монографія] / А. М. Федь. – Слов'янськ : ПП «Канцлер», 2005. – 300 с.
9. Функція [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
10. Чернышевский Н. Г. Сочинения : в 2-х т. / Н. Г. Чернышевский. – М. : Мысль, 1986. – Т. 1. – 818 с.

РОЛЬ И ФУНКЦИИ ВЫСШЕГО ПЕДАГОГИЧЕСКОГО ОБРАЗОВАНИЯ В ФОРМИРОВАНИИ ЭСТЕТИЧЕСКОГО ОТНОШЕНИЯ СТУДЕНТОВ К ТРУДУ

Анотация

В статье на основе обобщения теоретических и прикладных исследований отечественных и зарубежных ученых освещаются вопросы роли и функции высшего педагогического образования в формировании эстетического отношения студентов к труду. Выяснено сущность воспитательной системы высшего педагогического учебного заведения и выделены ее ведущие функции в формировании эстетического отношения студентов к труду. Проанализированы лексико-семантическое содержание понятий «образование» и «функция» и рассмотрены человекотворческую, технологическую, гуманистическую, мотивационно-ценностную, познавательно-оценочную и нормативно-праксеологическую функции. Раскрыт процесс усвоения студентами эстетических ценностей труда и формирование на их основе конкретных убеждений и взглядов.

Ключевые слова: образование, функции: технологическая, гуманистическая, человекотворческая.

ROLE AND FUNCTIONS OF HIGHER PEDAGOGICAL EDUCATION IN FORMATION ESTHETICAL ATTITUDE OF STUDENTS TO WORK

Annotation

The article discusses the role and function of higher education in formation the esthetical attitude of students to work.

Keywords: education, the functions: humancreative, technological, humanistic.

Відомості про автора

Білан Валентина Андріївна

аспірант Херсонського національного технічного університету
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
викладач кафедри корекційної педагогіки та психології

СЕКЦІЯ: МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ.

Черкаська обл.
Уманський р-н
с. Краснопілка

вул. Петровського, 38
20322
моб. тел. 0984463920
Valyabela@yandex.ru